

Хома. А що краще: чи самій робити, чи дивитися, як другі на тебе роблять?

Галя. Як кому.

Хома. То-то й горе, що ти ще дурне. Я тобі-б і багацько де-чого сказав, та ніколи: того й гляди, що старости на поріг. А чи єсть у тебе рупники?

Галя (*весело*). Є, є! Як я рада! в мене серце не на місці! Чи й вам так весело?

Хома. Весело, дуже весело. Іди-ж та не забудь сказати, що коли прийдуть колядовати, так щоб гнали їх у потилицю.

Галя. За-що-ж? Се-ж діло законне! та воно-ж і раз тільки в году!

Хома. А старости раз на віку.

Галя. Справді, щоб не помішали... Ще й законної речи не дадуть сповнити. Так побіжу-ж я і скажу, щоб заперли ворота і хвіртку. (*Виходить.*)

Хома (*ходить задумавшись*). Здається, діло добре йде. Вона думати-ме, що Назар свата, в-дуру і согласить ся; старости не промовляться; весілля можна одкинути аж геть до того тижня; а через таку годину і нашого брата, мужика, угомониш, щоб не брикався, не то щоб дівку. Коли-б тільки який гаспид не приніс того горобця безперого! тоді пиши пропало! Наробить бешкету! (*Поважно.*) А подумавш і те: яке йому діло до Галі? Се-ж моя дитина, мое добро, слідовательно моя власть, моя і сила над нею. Я отець, я цар! Та цур йому! пен! Це діло ще не таке, щоб об йому довго думати. Не дуже треба плошати, бо береженого Бог береже, або — як там ще кажуть — рівніш згладиш, тісніш ляжеш.

Галя (*обігас градована*). Прихали, прихали!

Хома (*здрігнувши ся*). Ото-ж, як ти мене злякала! Піди у свою кімнату, та прийдеш, як кликну.

Галя. Чого у кімнату? Я тут востанусь, ніхто не побачить.

Хома. Неввичайно: закон не велить.